

Regeringen ved Forelæggelsen af Forslaget i Folketinget i 1890 og 1891, idet dog Emanationen af Loven om en Skat m. m. af 1ste April 1891 — hvilken Lovs finansielle Udbytte for Statskassen var taget i Betragtning i andre Djeemed — medførte, at Statskassens Overtagelse af Tilskuddet nu betingedes af en Lov om en forhøjet Skat af Brændevinsbrænding. I indeberende Samling har Folketinget imidlertid forandret Forslaget derhen, at hele Tilskuddet straks udredes af Statskassen, hvorhos Tilskuddet er sat til 2 Kr. pr. Medlem og en Femtedel af Medlemsbidraget, hvilket vil betyde nogen Forhøjelse i Forhold til de tidligere Satser. Flertallet maa nu med Folketinget være enig i, at uagtet Kommunerne have Udfigt til at hofte væsentlig indirekte Fordel af Sygekassebevægelsen, er det dog næppe tilraadeligt i nærværende Djeeblik at forsøge Kommunernes Byrder til Formaal af den her foreliggende Art. Paa den anden Side kan man ikke fravige Landstingets tidligere Betænkelighed ved at lade Statskassen bære det efterhaanden voksende Tilskud til Sygekasserne uden Bederlag i forsøgede Statsindtægter, og man har derfor foreslaaet, at der i Loven sættes et bestemt samlet Beløb, som Statskassens aarlige Tilskud ikke maa overstige; dette Tilskud fordeles da mellem de enkelte Sygekasser, dels i Forhold til Medlemstallet, dels i Forhold til Medlemsbidraget, saaledes at den første Del af Tilskuddet ikke kan overstige 2 Kr. pr. Medlem og den anden ikke en Femtedel af Medlemsbidraget. Som det vil ses, er Maximumbeløbet sat saa højt, nemlig til 500,000 Kr., at der, efter alle de nu bestaaende Sygekassers Anerkendelse og deraf følgende Tilskud, endda vil være Midler til Tilskud for nye Sygekasser i længere Tid. Naar det Tidspunkt kommer, at en Afkortning maa forudses, vil det være Lovgivningsmagtens Opgave at overveje, hvorledes Statskassen kan sættes i Stand til at forhøje sit Tilskud til Sygekasserne.

Det af Folketinget, indsatte 3dje Stykke i § 11 vilde fuldstændig forrykke det til

Grund for Loven liggende Princip: at yde Hjælp til Selvhjælp, idet Selvhjælpen ganske bortfalder. En Myndighed for Kommunalbestyrelserne til efter frit Skøn at støtte enkelte Personer paa den foreslaaede Maade vilde derhos være overmaade uheldig.

15—17) Bestemmelsen i § 12, hvorefter der af Sygehuse skal gives Sygekasserne Nedsættelse i Betalingen for disses Medlemmer i lige saa lang Tid, som Kassen yder „fuld“ Hjælp ifølge sin Vedtægt, kan i hvert Fald ikke forenes med Reglerne i § 19, Nr. 1 og 2, idet i de der nævnte Tilfælde Medlemmet ikke har fuld Hjælp af Kassen, og den Urimelighed da vilde indtræde, at Sygekasserne ikke fik Ret til nedjat Betaling for saadanne Medlemmer. Men der synes i det hele ikke at være nogen Grund til at begrænse Sygehuses Forpligtelse til den Tid, hvori Medlemmet faar fuld Hjælp af Kassen. Dgsaa efter Pengehjælpens Ophør og indtil Retten til Hjælp af Kassen ganske ophører, jfr. § 21, 2det Stykke, vil Sygekassen i Henhold til § 17, som den er foreslaaet ændret, være pligtig til at give Medlemmet fri Sygehusbehandling, og Kassen vil derfor i hele denne Tid have Trang til Vættelse i Betalingen til Sygehuset. Det er derfor foreslaaet, at Sygehuses Forpligtelse til at give Sygekasserne Nedsættelse i Betalingen skal være i lige saa lang Tid, som Medlemmet har Ret til Hjælp af Kassen. Under Hensyn til denne Udvidelse af Sygekassernes Krav over for Sygehuse, har man paa den anden Side fundet det rigtigt at stille Medlemmerne og deres Børn ens, saaledes at der ikke efter en vis Medlemstid ubetinget skal gives Medlemmets Børn helt gratis Sygehusbehandling, men kun den samme Fritagelse for eller Nedsættelse i Betalingen, som ydes Medlemmet selv.

22) Til Grund for Lovforslaget, som det er forelagt af Regeringen, og som det tidligere er vedtaget af Landstinget, ligger den Hovedbetragtning, at det offentliges Støtte kun bør paataldes for den Sygdoms